

**“भीठे बच्चे- ज्ञानको गहन कुरालाई सिद्ध गर्नको लागि विशालबुद्धि बनेर धेरै युक्तिले बुझाउनु छ।
भनिन्छ साँप पनि मरोस्, लठ्ठी पनि नभाँचियोस्।”**

प्रश्न:- हाहाकारको समयमा पास हुनको लागि कुनचाहिँ मुख्य गुण अवश्य हुनुपर्छ?

उत्तर:- धैर्यताको। लडाईको समयमा नै तिम्नो प्रत्यक्षता हुन्छ। जो मजबुत छ, उही पास हुन सक्छ, डराउनेवाला फेल हुन्छ। अन्त्यमा तिमी बच्चाहरूको प्रभाव निस्कनेछ, तब भनिन्छ- अहो प्रभु तिम्नो लीला.... सबैले थाहा पाउनेछन्- गुप्त भेषमा प्रभु आउनु भएको छ।

प्रश्न:- सबैभन्दा ठूलो सौभाग्य कुनचाहिँ हो?

उत्तर:- स्वर्गमा आउनु पनि सबैभन्दा ठूलो सौभाग्य हो। स्वर्गको सुख तिमी बच्चाहरूले नै देख्छौ। वहाँ आदि-मध्य-अन्त दुःख हुँदैन। यो कुरा मनुष्यहरूको बुद्धिमा मुश्किलले बस्छ।

गीत:- नई उमर की कलियाँ.....

ओम् शान्ति। भगवानुवाच। पहिले श्रीकृष्ण भगवानुवाच भनिन्थ्यो। अब तिमी बच्चाहरूलाई निश्चय भएको छ- श्रीकृष्ण भगवानुवाच होइन। श्रीकृष्ण त त्रिकालदर्शी अर्थात् स्वदर्शन चक्रधारी होइनन्। अब यो कुरा यदि भक्तहरूले सुने भने रिसाउँछन्। भन्छन्- तपाईंले यिनीहरूको श्रद्धा किन कम गर्नुहुन्छ? जबकि यिनको निश्चय कृष्णमा छ- उनी स्वदर्शन चक्रधारी हुन्। स्वदर्शन चक्र सदैव विष्णुलाई या कृष्णलाई नै दिन्छन्। दुनियाँलाई त यो थाहा नै छैन- श्रीकृष्ण र विष्णुको के सम्बन्ध छ, नजानेको हुनाले केवल विष्णुलाई वा कृष्णलाई स्वदर्शन चक्रधारी भनिदिन्छन्। स्वदर्शन चक्रको अर्थ पनि कसैलाई थाहा छैन। केवल चक्र दिएका छन्, मार्नको लागि। त्यसलाई एक हिंसक हतियार बनाइदिएका छन्। वास्तवमा उनको पासमा न हिंसक चक्र हुन्छ, न अहिंसक। ज्ञान पनि राधा कृष्ण या विष्णुको पासमा हुँदैन। कुनचाहिँ ज्ञान? यो सृष्टि चक्र फिर्ने ज्ञान। त्यो केवल तिमीहरूमा छ। अब यो त धेरै गहन कुरा हो। यो सबै कुरा युक्तिसँग कसरी बुझाउने? जसलाई बुझून् पनि र प्रीत पनि कायम रहोस्। सीधा बुझाउँदा रिसाउँछन्। भन्छन्- तपाईंले देवताहरूको निन्दा गर्नुहुन्छ। ती सबै हुन् सबै एक समान, सिवाय तिमी ब्राह्मणहरू। तिमी बच्चाहरू कति साना-साना छौ। बाबा त भन्नुहुन्छ- साना-साना बच्चाहरूलाई यस्तो होसियार बनाउनु पर्छ, जो प्रदर्शनीमा सम्झाउन लायक बनून्। जसमा ज्ञान छ, उनले आफैं अफर गर्छन्- म प्रदर्शनी सम्झाउन सक्छु। ब्राह्मणीहरूको धेरै विशालबुद्धि चाहिन्छ। प्रदर्शनीमा सम्झाउनको लागि सेवाधारीलाई पठाउनु पर्छ। केवल हेर्ने सोख हुनेलाई होइन। पहिला सुरुमा त यो निश्चय हुनुपर्छ- गीताको भगवान् निराकार परमपिता परमात्मा शिव हुनुहुन्छ, श्रीकृष्णलाई भगवान् भनिदैन। त्यसैले गीता पनि गलत छ। यो बिल्कुल नयाँ कुरा भयो दुनियाँमा। दुनियाँमा सबैले भन्छन्- कृष्णले गीता उच्चारण गरेका हुन्। यहाँ सम्झाइन्छ- कृष्णले गीता उच्चारण गर्न सक्दैनन्। जो मयुर मुकुटधारी छन्, डबल सिरताज वा सिंगलताज सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी वा वैश्य, शूद्र वंशी उनीहरू कुनैले पनि गीताको ज्ञानलाई जानेका हुँदैनन्। त्यो ज्ञान

भगवान् ले नै सुनाएर विश्वलाई स्वर्ग बनाउनु भएको थियो। त्यसैले दुनियाँमा सच्चा गीताको ज्ञान आओस् कहाँबाट? यो सबै भक्तिको लाईनमा आउँछन्। वेद शास्त्र आदि पढ्दै-पढ्दै नतीजा के भयो? गिदै नै आएका छन्, कला कम हुँदै नै गएको छ, चाहे जति नै घोर तपस्या गरून्। चाहे शिर काटेर राखून्, केही पनि फाइदा हुन सक्दैन। हरेक मनुष्य मात्र तमोप्रधान अवश्य बन्नु छ। उसमा पनि खास हिन्दुहरू देवी-देवता धर्मवाला नै सबैभन्दा तल गिरेका छन्। पहिले सबैभन्दा सतोप्रधान थिए, अब तमोप्रधान बनेका छन्। जो बिल्कुल उच्च स्वर्गको मालिक थिए, उनीहरू अब नर्कको मालिक बनेका छन्। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यो रहनु पर्छ— शरीर पुरानो जुत्ता हो, जसद्वारा हामी पढिरहेका छौं। देवी-देवता धर्मवालाको सबैभन्दा धेरै पुरानो जुत्ता हो। भारतवर्ष शिवालय थियो, देवताहरूको राज्य थियो। हीरा जुहारतका महल थिए। अब त वेश्यालयमा असुर विकारीहरूको राज्य छ। ड्रामा अनुसार फेरि यसलाई वेश्यालयबाट शिवालय बन्नु नै छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— सबैभन्दा धेरै हिन्दुहरू नै गिरेका छन्। आधाकल्प तिमी नै विषय विकारी थियौ। अजामिल जस्ता पाप आत्मा पनि यहाँ नै थिए। सबैभन्दा ठूलो पाप हो विकारमा जानु। देवताहरू जो सम्पूर्ण निर्विकारी थिए, उनै अब विकारी बनेका छन्। गोरोबाट कालो बनेका छन्। सबैभन्दा उच्च नै सबैभन्दा नीच बनेका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— जब सम्पूर्ण तमोप्रधान बन्छन्, तब उनीहरूलाई म आएर सम्पूर्ण सतोप्रधान बनाउँछु। अहिले त कसैलाई सम्पूर्ण निर्विकारी भन्न सकिँदैन, धेरै फरक छ। हुन त यो जन्म केही राम्रो होलान्। अघिल्लो जन्म त अजामिल जस्तो हुनुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म पतित दुनियाँ र पतित शरीरमा नै प्रवेश गर्छु, जो पूरा ८४ जन्म भोगेर तमोप्रधान बनेका छन्। हुन त यस समय राम्रो घरमा जन्म छ किनकि फेरि पनि बाबाको रथ बन्नु छ। ड्रामा पनि नियम पूर्वक बनेको छ, त्यसैले साधारण रथलाई पक्किडनु भएको छ। यो पनि बुझ्नु पर्ने कुरा हो। तिमी बच्चाहरूलाई सर्भिसको धेरै सोख हुनुपर्छ। बाबालाई हेर कति सोख छ। बाबा त पतित-पावन भन्नुहुन्छ, सर्वका अविनाशी सर्जन भन्नुहुन्छ। तिमीलाई कति राम्रो दबाई दिनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने तिमी कहिल्यै रोगी बन्दैनौ। तिमीलाई कुनै दबाई आदि गर्न आवश्यक पर्दैन। यो श्रीमत हो नकि कुनै गुरुको मन्त्र आदि हो। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छ। फेरि मायाको विघ्न आउँदैन। तिमी महावीर कहलाउँछौ। स्कुलमा रिजल्ट अन्तिममा नै निकलन्छ। यो पनि अन्त्यमा थाहा हुन्छ। जब लडाई सुरु हुन्छ, अनि तिम्रो पनि प्रत्यक्षता हुन्छ। देखेछौ— तिमी कति निडर, निर्भय बनेका छौ। बाबा पनि निर्भय हुनुहुन्छ नि। जति नै हाहाकार मच्चियोस्, धैर्यताले सम्झाउनु पर्छ— हामी जानु नै छ, हुन्छ नि त जाऔं आफ्नो गन्तव्य माउण्ट आबू..... बाबाको पासमा। डराउनु हुँदैन, आत्तियौ भन्ने पनि फेल हुन्छौ। यति मजबुत बन्नु छ। पहिला सुरुमा आपद् आउनेछ अनिकालको। बाहिर देखि अनाज आउन सक्दैन, मारामारी हुनेछ। त्यतिबेला कति निडर बन्नु पर्ने हुन्छ। लडाईमा कति पहलवान हुन्छन्, भन्छन् मर्नु र मार्नु छ। ज्यानको पनि डर हुँदैन। हुन त उनलाई यो पनि ज्ञान छैन— शरीर छोडेर अर्को लिन्छौं। उनले त सेवा गर्नु छ। उनीहरूले सिकाउँछन्— भन गुरुनानकको जय.... हनुमानको जय... तिम्रो शिक्षा छ शिवबाबालाई याद गर। उनले नोकरी त गर्नु नै

छ अथवा देश सेवा त गर्नु नै छ। जसरी तिमीले शिवबाबालाई याद गर्छौं, यस प्रकार कसैले पनि याद गर्दैनन्। शिवको भगत त धेरै छन्। तिमीलाई डाइरेक्सन मिल्छ— शिवबाबालाई याद गर। फर्केर जानु छ फेरि स्वर्गमा आउनु छ। अब सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी दुवै राज्य स्थापना भइरहेको छ। यो ज्ञान सबैलाई मिल्नेछ। जो प्रजा बन्न लायक छन्, उनले त्यति नै बुझ्नेछन्। अन्त्यमा तिमी धेरै प्रभाव निस्कन्छ, तब त भन्नेछन्— अहो प्रभु तिमी लीला.... । चिन्नेछन्— प्रभु गुप्त भेषमा आउनु भएको छ। कसैले भन्छन्— परमात्माको वा आत्माको साक्षात्कार होस् तर साक्षात्कारबाट कुनै फाइदा हुँदैन। मानौं केवल लाइटको झिल्को देखियो तर केही पनि बुझिदैन, यो के हो भनेर। कसको आत्मा हो वा परमात्मा हो? देवताहरूको साक्षात्कारमा फेरि पनि केही देखिन्छ, खुशी हुन्छ। यहाँ त यो पनि जान्दैनन्— परमात्माको रूप के हो, जति अन्त्य हुँदै जान्छ, बाबाले बुद्धिको ताला खोल्दै जानुहुन्छ। स्वर्गमा आउनु— यो पनि सौभाग्य हो। स्वर्गको सुख अरू कसैले देख्न सक्दैनन्। स्वर्गमा यथा राजा तथा प्रजा रहन्छन्। अहिले न्यू दिल्ली नाम राखेका छन्। तर न्यू भारत कहिले थियो? यो त पुरानो भारत हो। नयाँ भारतमा केवल देवता धर्म थियो। बिल्कुल थोरै थिए। अब त धेरै छन्। कति रात दिनको फरक छ। अखबारमा पनि सम्झाउन सक्छौ। तिमी न्यू दिल्ली, न्यू भारत भन्छौ तर नव भारत, न्यू दिल्ली त नयाँ दुनियाँमा हुनेछ। त्यो त स्वर्ग हुन्छ, जुन तिमीले कसरी बनाउन सक्छौ? यहाँ त अनेक धर्म छन्। वहाँ एकै धर्म हुन्छ। यी सारा बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। हामी सबै मूलवतन देखि आएका हौं। हामी सबै आत्माहरू ज्योतिर्बिन्दु स्टार जस्तै हौं। जसरी स्टार आकाशमा स्थित छ, कुनै खस्दा पनि खस्दैनन्, त्यस्तै हामी आत्माहरू ब्रह्माण्डमा रहन्छौं। बच्चाहरूलाई अब थाहा भएको छ— निर्वाणधाममा आत्माको बोलन सक्दैन किनकि शरीर हुँदैन। तिमीले भन्न सक्छौ— हामी आत्माहरू परमधामका निवासी हौं, यो नयाँ कुरा हो। शास्त्रहरूमा लेखिदिएका छन्— आत्मा पानीको थोपा जस्तै छ। सागरमा समाहित हुन्छ। तिमीलाई अब थाहा छ— पतित-पावन बाबा सबैलाई लिनको लागि आउनु भएको छ। ५ हजार वर्ष पछि नै विश्व स्वर्ग बन्छ। यो ज्ञान कसैको बुद्धिमा छैन। बाबा नै आएर सम्झाउनु हुन्छ— हामीले नै राज्य लिन्छौं, हामीले नै राज्य गुमाउँछौं। यसको अन्त्य हुँदैन। ड्रामाबाट कोही छुट्न सक्दैन। कति सहज कुरा छन्, तर कसैको बुद्धिमा टिक्दैन। अहिले आत्मालाई आफ्नो ८४ जन्मको चक्रको बारेमा थाहा भएको छ, जसबाट चक्रवर्ती महाराजा महारानी बनिन्छ। यो सबै खतम हुँदैछ। विनाश सामुने खडा छ, फेरि किन धेरै लोभ गर्ने— धन जम्मा गर्नको लागि। सेवाधारी बच्चाहरूलाई यज्ञद्वारा पालना हुन्छ। सेवा गरेनौ भने उच्च पद पनि मिल्दैन। बाबा सँग सोध्न सक्छौ— बाबा मैले यति सेवा गरेको छु, जसबाट उच्च पद मिल्न सकोस्? बाबाले भनिदिनुहुन्छ— निसानी यस्तो देखिन्छ, जसबाट तिमी प्रजामा जान्छौ। यहाँ नै थाहा हुन्छ। साना-साना बच्चाहरूलाई पनि सिकाएर यति होसियार बनाउनु पर्छ, जसले प्रदर्शनीमा सेवा गरेर शो गरून्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबा समान निर्भय, निडर बन्नु छ। धैर्यताले काम लिनु छ, डराउनु हुँदैन।
- २) विनाश सामुन्ने छ, त्यसैले धेरै धन जम्मा गर्ने लोभ गर्नु हुँदैन। उच्च पदको लागि ईश्वरीय सेवा गरेर कमाई जम्मा गर्नु छ।

वरदानः— अटुट निश्चयको आधारमा विजयको अनुभव गर्ने, सदा हर्षित र निश्चिन्त भव

निश्चयको निशानी हो— मनसा-वाचा-कर्मणा, सम्बन्ध-सम्पर्क हर कुरामा सहज विजयी। जहाँ निश्चय अटुट छ, वहाँ विजयको भावी टल्न सक्दैन। यस्तो निश्चयबुद्धि नै सदा हर्षित र निश्चिन्त रहन्छन्। कुनै पनि कुरामा यो के, किन, कसरी भन्नु पनि चिन्ताको निशानी हो। निश्चयबुद्धि निश्चिन्त आत्माको स्लोगन छ— “जो भयो राम्रो भयो, राम्रो छ र राम्रो नै हुनु छ।” उसले नराम्रोमा पनि राम्रोको अनुभव गर्छ। चिन्ता शब्दको पनि अविद्या हुन्छ।

स्लोगनः— सदा प्रसन्नचित रहनको लागि बुद्धि रूपी कम्प्युटरमा फुलस्टपको मात्रा लगाऊ।